

TRIVIUM EGYESÜLET 3/F SZÖVEG

A golyó újra elérte a maximális pontot érő sellő farkuszonyát, amikor a győzelmes sivításba egy zavaró hang keveredett: megszólalt a karomon lévő kronográfba épített *STD*. Ez számomra a játék végét jelentette, és kezdetét vette egy minden bizonnyal sokkal izgalmasabb kaland. Rendkívüli eseménynek kellett történnie, mivel Eersel tábornok közvetlen kódját használták a híváshoz, egyenesen az ő szobájába kellett mennem.

Átverekedtem magam a tömegen. A gravolift másodpercek alatt felrepített a harmadik szintre. Végigmentem a krémszínű, csillogó folyosón, és megálltam Eersel cifra fafaragásokkal tarkított, tölgyfa ajtaja előtt, amit ő maga készíttetett – Eersel különcknek számított, fát már százötven éve nem használtak bútoralapanyagnak.

A fotóelektronikus biztonsági rendszer végigpásztázott rajtam, és az azonosítás után megszüntette az ajtó előtt lévő térdezintegrációs mezőt. Az ajtó archaikus jellegéből adódóan nem lehetett csak úgy ukmukfukk bejutni rajta – kopogni illett.

Megtettem.

Erre kiszólt egy jellegzetes hang, hogy bújjon be.

A félhomályos helyiségben először Eersel tábornokot pillantottam meg, aki *természetesen* a tölgyfából készült íróasztala mögött ült. Egyenruha nélkül, régi, szarukeretes szemüvegében pontosan úgy festett, mint egy jól szituált nyugdíjas egy utazási holomagazin címlapján.

Ahányszor tiszteletemet tettem az irodájában mindig olyan benyomásom támadt, hogy a XVIII. században járok, de most nem volt időm olyan apróságokra figyelni, hogy van-e valamilyen új festmény a rózsatapétság falon, mert figyelmemet azonnal társaim jelenléte kötötte le.

Nem kellett sokáig találgatnom, a tábornok megköszöri a torkát, kezének ujjait összefonta az asztal lapján, kissé előrehajolt és nekem szegezte az ügyeletes kérdést:

– Miért titkolta el a saját osztagparancsnoka előtt, hogy okkult képességei vannak, őrmester?

A kérdés úgy hatott rám, mintha alvás közben a nyakamba zúdítottak volna egy vödör hideg vizet. Elég jó felfogásúnak tartom magam, a tanáraink is meg voltak elégedve az iskolai teljesítményemmel, most viszont valószínűleg beállt nálam az agyfogyatkozás, mert értetlenül álltam, miközben tekintetem – segítséget remélve – cikázott társaim és a tábornok között. Erre a kérdésre nem volt könnyű úgy válaszolni, hogy az igazat mondjam, ugyanakkor ne kövessék el függelemsértést. A *Szövetségi Katonai Akadémián* elsősorban arra oktattak ki, a különböző helyzetekben hogyan cselekedjem, nem pedig arra, hogy kényes kérdésekre válaszoljak.

– A válaszára várunk, őrmester! – szólalt meg könnyedén Eersel.

Most már végképp összecsaptak fejem felett a hullámok. Ugyanis olyan érzésem támadt, mintha beszéd közben halvány mosolyt pillantottam volna meg a férfi szája szegletében. Ez minden bizonnyal csak a gyenge világítás okozta érzékszalódás lehetett, hiszen Eerselt kemény katonának ismertem meg, aki nem tűri az engedetlenséget.

– Feltételeztem, hogy Sirom tudott a képességemről, amikor beválasztott az osztagába, uram – válaszoltam őszintén.

– Ha tudott volna a dolgról, másképpen döntött volna, százados? – kérdezte a tábornok Siromhoz fordulva.

Érdeklődve vártam Sirom választát, bár – tapasztalataim alapján – semmi kétségem sem volt felőle, mi lesz az. Ebből is látszik, hogy az együtt eltöltött idő ellenére még mennyire nem ismertem a társaimat.

– Erre már nem tudok válaszolni, uram – felelt elgondolkozva Sirom, mintha még őt magát is meglepné az eredmény. – Most már nem vagyok elfogulatlan az ügyben.

– Ez azt jelenti, hogy nem bánta meg a döntését? – hajolt előre Eersel.

– Nem, uram, semmiképpen sem. Yon jó katona, semmi kivetnivalót nem találok a munkájában, uram.

– Nem szeretném, ha személyes ellentétek alakulnának ki az egységen belül! – jelentette ki a tábornok keményen.

– Ezt majd egymás között elintézzük, uram! – tett pontot Sirom a kényes kérdés végére.

– Rendben! – bólintott a tábornok. – Térjünk a tárgyra, amiért idehívtam magukat és szóba került Yon képessége. A technikusaink úgy gondolják, szükség lehet rá.

Érdeklődve figyeltünk a parancsnokra. A fantáziám is működésbe lépett, hiszen ez volt az első eset, hogy nyíltan felkérték a képességem használatára.

– Xeren idegen tárgyat észlelt, de az *observer* program képtelen volt azonosítani – kezdett bele a tábornok. – A technikusok minden lehetséges módon, manuálisan is letesztelték a befutó jeleket. Az eredmény ugyanaz: a tárgy nem szerepel az adatbázisainkban. Megpróbáltunk kapcsolatot létesíteni, de választ nem kaptunk. Sőt, az elemzés szerint nem is tartózkodik élőlény a fedélzeten. Természetesen az elemzés korlátozódik az általunk ismert biológiai összetevőkre. Másrészt a tesztelés során fogtunk egy jelsorozatot, amellyel a legjobb kódfejtőink sem boldogultak. Dr. Harald, a térelemző csoport vezetője ekkor a szokásos nyakatekert tudományosságával felvetett egy ötletet, melynek lényege, hogy a jeleket az agy hullámhosszán küldték. Csakhogy amikor közvetlenül az egyik kódfejtő agyába áramoltattuk az adatokat, ő csak szabályos, de értelmetlen jeleket érzékelt. Mi a véleménye, őrmester?

Komolyan elgondolkodtam Dr. Harald elméletén. Ha igaza van a professzornak, egy szenzációs felfedezéssel leszünk gazdagabbak, de előfordulhat, hogy tévedünk. Egy próbálkozást mindenesetre megér.

– Két lehetőség is felvetődik – szólaltam meg. – Az egyik, hogy az emberi agy valóban képtelen a jelek fogadására. Ebben az esetben nem az agykapacitás lehet a probléma forrása, hanem a maguk által normálisnak vélt tudatállapot, mely nagyon is befolyásolja az emberi befogadóképességet. A másik lehetőség, hogy nem szabad semmilyen átalakítót alkalmazni a jel fogadása során, vagyis közvetlenül a hajón kellene fogni a jeleket.

– Gondolja, hogy képes lenne rá? – kérdezte Eersel az állát simogatva.

– Nem tudom – válaszoltam őszintén, aztán elmosolyodtam. – De a hajót szívesen megnézném.

– Maguknak, mi a véleményük? – fordult a tábornok a társaimhoz.

Sirom és Taret néhány pillanatig farkasszemet néztek, aztán mindketten bólintottak. Már annyira ismerték egymást, hogy képesek voltak, szavak nélkül, csak az arcjátékuk alapján kommunikálni. Már többször tanúja voltam ennek a különös egymásra hangolódásnak.

– Ki kellene próbálni Yon javaslatát – fordult vissza Sirom. – A hajóra úgymint át kell küldeni egy osztagot.

– Igen, és maguk lesznek a szerencsések. Öltözzenek be, és jelentkezzenek a kompdokkban! Elmehetnek!

Mikor megérkeztünk a kompdokkba, már ott volt az egész technikusgárda a felszerelésekkel. Azonnal nekiálltak ruháink kidekorálásához, végül már úgy éreztük magunkat, mint három karácsonyfa, miután áldozatul estek a gyerekek első rohamának.

Egészen megkönnyebbültünk, amikor végre beszálltunk a kompba és elindultunk a közelben álló hajó felé.

A hajó kívülről tökéletes fehér gömbnek látszott. Csak amikor közelebb értünk vettük észre a felületen lévő mélyedéseket. A komputer a hajó egyik ilyen bemélyedéséhez vezette a kompot. Rögzítettük a kompot, aztán felzártuk sisakjainkat és munkához láttunk.

Taret éppen be akarta kapcsolni a *dagonvágót*, amikor a bemélyedésben lévő szilárd anyag átlátszóvá vált, aztán teljesen eltűnt, és egy folyosó nyílt meg előttünk. Gyanakodva néztünk egymásra, aztán Sirom intett és beléptünk az idegen hajóba.

Félelemmel vegyes áhítattal néztem körbe, szívem a torkomban dobogott. Izgatottságunkat mutatva egészségügyi kijelzőink zöld színről sárgára váltottak.

Körbenéztünk a halványkék színben játszó, szűk folyosón, hogy sisakkameráink segítségével a *Dyrason* is mindent jól lássanak. A halvány fény egyszerre mindenhol áradt, de fényforrást nem láttam. A falak az érzékelők szerint általunk ismeretlen anyagból készültek. A kronográf nem mutatott élőlényt, bár a bejáratnál történtek után, egyetlen adatot sem vehettünk biztosra.

Egymástól kissé eltávolodva, libasorban haladtunk a keskeny folyosón, egyre mélyebben a hajó belsejébe. A folyosó kanyargott ugyan, de semmilyen elágazással nem találkoztunk. Olyan érzésem támadt, hogy építőik egy meghatározott irányba terelgetnek minket, lehetséges, hogy voltak ajtók a falon, csak mi nem érzékeljük őket. Sőt, még az is elképzelhető, hogy az idegenek ezek mögött az ajtók mögött lapultak, csak a mi műszereink nem tudták kimutatni jelenlétüket, vagy éppen ők nem akartak mutatkozni.

– Ajaj! – torpantam meg, mert a folyosó hullámzani kezdett előttem.

– Mi baj? – fordult meg Sirom.

– Ti nem láttátok? – ráncoltam a homlokom.

– Mit kellett volna látnunk? – kérdezte Taret csodálkozva.

– Hullámzott a folyosó – válaszoltam bizonytalanul.

– Az őrmester egészségügyi paraméterei valóban változást mutatnak – hallottam Eerselt, aki végighallgatta beszélgetésünket.

Én is észrevettem, hogy a kijelzőm narancsszínre váltott, de a kronográf szerint a környezeti feltételek egyáltalán nem változtak, Siromék kijelzője pedig csak az izgatottságukat mutatta.

Mielőtt bármit is tehettem volna a testem ólomsúlyúvá vált, szemem előtt összefolyt minden, és csak vörös foltokat láttam. A falak és a padló a vörös ködön át újra hullámzani kezdett. Szédülni és émelyegni kezdtem és ez akkor sem változott, amikor gyorsan becsuktam a szemem. Szívem majdnem kiugrott a helyéből, vérnyomásom az egekbe szökött, a lélegzés is egyre nehezebben ment, biztos voltam benne, hogy pillanatokon belül elvesztem az eszméletemet. Még éreztem, hogy Siromék mellém ugranak és elkapnak, mielőtt összeesem. A következő pillanatban mintha kikapcsolt volna az agyam, teljes nyugalom árasztott el...

Aztán az egésznek vége szakadt.

Óvatosan kinyitottam a szemem, a világ újra a helyére került, lassan megmozdultam, és megállapítottam, hogy újra ura vagyok a testemnek.

– Jól vagy? – kérdezte aggódva Sirom.

Csak bólintani voltam képes.

– Visszamegyünk, uram! – szölt Sirom a *Dyrasnak*.

Még mindig a fiúknak kellett támogatniuk, annyira remegett a térdem. Mintha minden erő kiszállt volna a testemből.